

Міністерства внутрішніх справ. Створена спільна робоча група з оборонної реформи, в реалізації якої Україна має можливість скористатися досвідом країн НАТО.

У січні 2014 року виповнилося 20 років з часу започаткування програми НАТО «Партнерство заради миру» (НАТО/ПЗМ) – масштабної ініціативи практичної співпраці у галузі безпеки і оборони між Альянсом та країнами-партнерами цієї організації.

Офіційною основою «Партнерства заради миру» є Рамковий документ, прийнятий під час Брюссельського саміту НАТО в січні 1994 року. Грунтуючись на практичній співпраці та відданості демократичним принципам, які лежать в основі Альянсу, Партнерство спрямоване на сприяння реформам, посилення стабільності, зменшення загрози миру та зміцнення відносин у галузі безпеки між країнами-партнерами і НАТО, а також серед самих країн-партнерів.

Політичний діалог і практична співпраця між Україною і НАТО поступово розвивалися і поглиблювалися. Україна зробила свій внесок у місії під проводом НАТО в Афганістані і Косові, причому у 2013 році Україна стала першою країною-партнером, яка долучилася до операції під проводом НАТО із боротьби з піратством «Океанський щит». Офіційною основою відносин Україна – НАТО є Хартія про особливе партнерство від 1997 року, на засадах якої була створена Комісія Україна – НАТО (КУН), а також Декларація про доповнення до Хартії, ухвалена у 2009 році.

У світлі останніх подій у Криму та на Сході української держави – члени НАТО підтвердили свою цілковиту підтримку суверенітету і територіальної цілісності України в межах міжнародно визнаних кордонів. Відображаючи основну думку, сформульовану у Хартії від 1997 року, вони заявили, що «суверенна, незалежна і стабільна Україна, твердо віддана демократії і верховенству права, є ключовим чинником євроатлантичної безпеки». Альянс також активізує партнерство з Україною і зміцнює співробітництво на підтримку демократичних перетворень і розбудови оборонного потенціалу України, доповнюючи міжнародні зусилля із надання підтримки народу України, який будує власне майбутнє.

На Чиказькому саміті у травні 2012 року лідери НАТО урочисто відзначили 15-річчя Хартії 1997 року і схвалили прихильність України зміцненню політичного діалогу і взаємодії з НАТО, а також її внесок в операції під проводом НАТО. Вони також заявили, що НАТО готова і надалі розвивати співпрацю з Україною і сприяти реалізації реформ у рамках Комісії Україна – НАТО і Річної національної програми (РНП). Таку неухильну підтримку було підтверджено під час засідань міністрів оборони й закордонних справ країн НАТО у 2014 році.

Діалог і співробітництво між Україною і НАТО давно успішно сформувалися з широкого кола питань. Україна, зокрема, виявила себе важливим учасником процесів євроатлантичної безпеки, беручи участь в операціях під проводом НАТО.

Ще одним важливим аспектом відносин є підтримка, що її надає НАТО й окремі держави – члени Альянсу у просуванні реформ в Україні, зокрема її зусиль щодо модернізації структур безпеки і оборони. Ці реформи є першорядними для демократичного розвитку країни, а також для забезпечення її здатності захищати свою територію.

У таких умовах найкращий варіант для України – реалізація союзницьких проектів. Вона не лише може, а й повинна брати участь у будь-яких структурах, які сприяють міжнародному миру та безпеці.

Список використаних джерел:

1. Партнерство заради миру Рамковий документ НАТО; Заява, Міжнародний документ від 10.01.1994
2. <http://www.mfa.gov.ua> - сайт Міністерства закордонних справ України

Реформа вищої освіти в Україні

Каширіна В.О., студент 2-го курсу навчально-наукового інституту права та психології НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук **Лазаренко Л.А.**

У зв'язку з останніми подіями в Україні, а саме революцією гідності, скиненням «старої» влади, обранням нового президента, війною на сході України та очікуваною люстрацією, відбувається зміна і у законодавстві нашої держави: підписуються угоди (зокрема угода про асоціацію з ЄС) редагуються кодекси, змінено Конституцію, провадять нові реформи. Однією з таких реформ і є реформа освіти, що є темою моїх тез.

Прийняття цього закону сприяє реалізації вперше в Україні єдиного освітнього

простору, без якого неможливо ставити питання про визнання в світі українських дипломів, продовження навчання студентів, аспірантів у зарубіжних університетах. Тому ця тема є доволі актуальною на даний час. Проект Закону України «Про вищу освіту» (нова редакція) розроблено з урахуванням сучасних вимог економіки України, входженням національної вищої освіти до Європейського простору вищої освіти та переходу системи вищої освіти до впровадження Національної рамки кваліфікацій. Зміни торкнулися практично всіх статей. В основі змін такі два підходи: перше - реформування системи вищої освіти відповідно до умов соціально орієнтованої економіки; друге - адаптація до Європейського простору вищої освіти.

Основні нововведення Закону України про вищу освіту.

1. Буде створено окремих колегіальний орган – Національне агентство із забезпечення якості вищої освіти.

Перший проректор Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут», академік НАНУ Юрій Якименко вважає, що це агенство якоюсь мірою зберігає функції, що їх досі мала Вища акредитаційна комісія (ВАК), а згодом Державна акредитаційна комісія (ДАК). Нині, що відповідає європейським стандартам, це державно-громадський орган, який формується на відповідному представництві: від університетів, від громадських організацій, від роботодавців тощо. І таким чином він фактично формує, контролює і визначає якість освіти, бере на себе відповідні висновки з ліцензування, акредитації навчальних програм тощо. Це принципово, тому що нашу систему контролю якості не визнавали, адже у нас міністерство, яке керує освітою, саме визначало якість і присвоювало ступені, тоді як у Європі це є функцією незалежних агенцій.

2. Суттєво буде посилено антиплагіатні норми і відповідальність за них (обов'язкове оприлюднення наукових робіт).

3. Створюватиметься новий механізм виборів ректорів вищих навчальних закладів(участь всього викладацького складу та збільшено у відповідній пропорції (не більше 15%) кількість студентів, які братимуть участь у голосуванні). Заплановано, що вибори будуть відбуватися в один тур за системою «перехідного голосу».

4. Для ректорів, деканів і завідуючих кафедрами прописано обмеження перебування на посаді – не більше двох строків (5+5) «Стосовно обмеження перебування на посадах ректорів, деканів, завідувачів кафедр не більше двох строків, 10 років, то це цілком нормально. Я завжди був прихильником такого підходу, бо переконаний, що завдяки цьому забезпечуватиметься змагальність у колективі, а отже й розвиток закладу. Не може бути «вічних» і «незамінних» керівників» - коментар ректора Київського національного університету ім.Т. Шевченка, академіка НАНУ Леоніда Губерського.

5. Усі вищі навчальні заклади отримають право остаточного присудження наукових ступенів.

6. Навчання у всіх вузах здійснюється тільки державною мовою. Проте «з метою створення умов для міжнародної академічної мобільності « університет має право прийняти рішення про викладання певних дисциплін російською та іншими іноземними мовами.

Для викладання навчальних дисциплін іноземною мовою вузи утворюють окремі групи для іноземних громадян .При цьому вищі навчальні заклади забезпечують вивчення такими особами державної мови як окремої навчальної дисципліни. Перелік іноземних мов , якими здійснюється викладання навчальних дисциплін, визначається вищим навчальним закладом.

7. Зменшено кількість годин навчального навантаження викладачів на одну ставку з 900 год. до 600 год. Зменшено навантаження на студентів – кількість годин в одному кредиті змінено з 36 до 30. «Таким чином викладачі зможуть більше уваги приділяти дослідженням, а у студентів буде більше годин для самостійної підготовки і будуть вводиться нові критерії оцінювання» - прокоментував Сергій Квіт, президент НУ «Києво-Могилянська академія», чинний міністр освіти і науки України.

8. З 2016 року запроваджуватиметься новий механізм електронного вступу до ВНЗ і автоматичного розміщення місць державного замовлення.

9. Законом також скасовується ступінь кандидата наук, натомість запроваджуються ступені молодшого бакалавра, бакалавра, магістра, доктора філософії, доктора наук.

Міністр науки і освіти України особливо хвалиться введенням нового ступеня «доктор філософії « , так це виводить українську вищу освіту на якісно новий міжнародний рівень.» Ми вводимо третій цикл освіти. В Україні був бакалаврський і магістерський цикли , на сьогоднішній день ми вводимо третій цикл - це» доктор філософії « (або скорочено PhD - Doctor of Philosophy) і на базі аспірантури та докторантури створюватимуться сучасні

структуровані PhD- програми Same на третьому циклі здійснюється інтеграція науки і освіти , це особливо важливо для нас « , - сказав С. Квіт.

Отож ,беручи до уваги вище сказане ,можна зробити висновок ,що прийняття нового закону є революцією в сфері вищої освіти України . Можна по - різному відносити до цих нововведень , шукати в них плюси , мінуси , якісь підводні камені , але це не зменшує факту того , що система освіти в Україні повністю змінила свій « радянський « вектор розвитку на європейський.

Список використаних джерел:

1. Закону України «Про вищу освіту» (від 30 вересня 2014 року).
2. Стаття «Які зміни несе новий Закон України «Про вищу освіту» Владислав Булатчик.
- 3.»Закон про вищу освіту: вчитися по-новому» Олег Карп'як.

Окремі наслідки тимчасової окупації території Автономної республіки Крим

Кулак В.М., студент 1-го курсу навчально-наукового інституту права та психології НАВС
Науковий керівник: викладач кафедри Юрковська Л.Г

Зовнішня агресія Росії, результатом якої стала втрата Україною Автономної республіки Крим, проявила ряд серйозних економіко-правових проблем і одночасно породила нові. Перш ніж охарактеризувати економіко-правові наслідки від втрати Криму, необхідно з'ясувати наскільки міцні економічні зв'язки Криму та України, чи має місце економіко-правова залежність АР Крим від України, яким був внесок АР Крим у створення національного валового внутрішнього продукту України.

Автономна республіка Крим тісно пов'язана економічно з Україною, про що свідчать статистичні дані щодо міжнародної торгівлі регіону. Кримська доля в українському експорті та імпорті становить всього лиш 1,5-1,6 %. В свою чергу питома вага Криму (разом з Севастополем) у створенні національного ВВП протягом 2001-2012 рр. становили в середньому 3,6-3,7% при тому, що населення Криму складає 4,3% населення України. В той же час Крим завжди був дотаційним регіоном – розмір дотацій складав приблизно 40 % від сукупного бюджету півострова.

АР Крим тісно пов'язана з Україною інфраструктурно – півострів забезпечується питною водою та електроенергією на 80 % з території України. Залізничне сполучення з Кримом можливе тільки через територію України. Ще один важливий аспект – в Крим їздили відпочивати переважно громадяни України, їх частка в загальному туристичному потоці складала приблизно 70-75%. Таким чином, АР Крим економічно та технічно сильно залежить від України, проте зворотня пряма залежність не спостерігається.

Основний прямий економіко-правовий наслідок анексії Криму – втрата чорноморських родовищ газу. На даний момент Україна втратила газові родовища, що знаходиться на шельфі Чорного моря в районі Кримського півострова. Станом на кінець 2013 року Україною було розроблено всього лиш 4 % від загальної потужності родовищ. Слід зауважити, що розробка шельфових родовищ потребувала чималих фінансових ресурсів. Проте поступова розробка чорноморських родовищ розглядалась як дієвий шлях зниження залежності від поставок газу з Росії. Зокрема, планувалось збільшення видобутку газу з 1.8 млрд. кубометрів до 5 млрд.

Націоналізацію українських підприємств, що знаходяться на території Криму, слід відносити також до прямих економічних втрат. Під націоналізацію в Криму можуть потрапити як державні, так і приватні підприємства. До найбільш ймовірних об'єктів націоналізації відносяться «Чорноморнафтогаз», «Укртрансгаз», ряд потужних підприємств хімічної промисловості, порти, понад 130 туристичних об'єктів, а також чисельні приватні підприємства. Очевидно, доля приватних підприємств залежить від домовленостей між Україною та Росією. В той же час доля стратегічних державних активів не підлягає сумніву - активи «Чорноморнафтогазу» та «Укртрансгазу» було націоналізовано 17 березня 2014 року. В подальшому очікується, що активи Чорноморнафтогазу ввійдуть до складу «Газпрому», і Росія розпочне активне освоєння газових і нафтових родовищ на шельфі Чорного моря.

Окрім цього, в українських приватних власників кримських активів виникне проблема їх перереєстрації. Вся приватна власність, включаючи землю, нерухомість, підприємства у АР Крим має бути переоформлена відповідно до російського законодавства.

Непрямі економіко-правові втрати від тимчасової окупації АР Крим можуть мати